

कोरोना मुळे सर्व जग शांत झाले, धावपळीचे सर्व नियम शून्य झाले,
कुठे तरी माणसाला सत्य समजले, उमगले शाश्वत विचार सत्यातले

अंकुर नवे

मला सांगते वेळ काही, फुकाचे स्फुरण मनगटात होते
व्यस्त होता जीव तेंव्हा, उसासे किती दुर्लक्षीले होते

असा काळ आता उंबऱ्यातूनी, स्थिरावला गूढ खोल मनातूनी
सांज होते अन ओशाळतो, गुंततो जड मी गात्रातूनी

कुठे अंतरल्या आशा अपेक्षा, कुठे फेकले ध्येय आसमंती
आता दूर वाटे किनारा, प्रवाही असूनही मी दूर क्षेत्री

कसे काय जाणे चिंतनातुनी, सहजेच सारांश उभा समोरी
हवा असा कालचा विषय, नकोसा मला पटतो विचारी

असे वाटते जीव धास्तावला, की सत्य त्याला कळाले
साजरे जे आजवरी केले, व्यर्थ वाटते उगी खर्चले

फुटतील अंकुर पुन्हा नवे, असतील कित्येक तेजाळ शलाका
थकेल मध्यान एखादी अशीच, घेईन थोडा विसावा हलका

@ सपु

www.sarthbodh.com